

I

HET WAS SIANO'S BEURT OM OVER DE HEMELKETING TE LOPEN.

Met haar vingertoppen raakte ze de onregelmatige voorkant van het klif achter zich aan, de bekende stevigheid stemde haar tevreden. Onder haar, in de kloof, bevond zich de kleine provincie Apua, met de kloosters van rode steen die vochten om ruimte, en ver aan de overkant het evenbeeld van het klif waarop ze nu stond, gehuld in een dikke, donkere wolkenbank.

Tussen de twee kliffen hing de langste van alle hemelkettingen: de hemelketting voor de Loop van Precisie.

De ketting zelf was een wonder: elke schakel was dertig centimeter breed en gemaakt van puur goud. Dat zei Vader Talg tenminste, al had Siano zelf het idee dat alleen de toplaag van goud was en dat de ketting eigenlijk gemaakt was van iets geruststellenders. Hij strekte zich van haar plaats uit en kromp tot een fijne gouden draad hoog boven de allerhoogste kloostertorens, tot hij de rotswand aan de overzijde bereikte. Eronder wemelde het van het volk, druk met hun dagelijkse bezigheden, al kon je er donder op zeggen dat er altijd wel wat ogen naar boven gericht waren, omdat je nooit wist wanneer er weer iemand een poging zou wagen een hemelketting te betreden. Net zomin als je wist wanneer er weer iemand zou vallen.

Siano had alle drie de kettingen al zo vaak belopen dat ze tel was kwijtgeraakt.

Ze stapte van het kleine platform af dat in het gesteente was verankerd en zette een voet op de eerste grote schakel, testte zijn kracht, voelde de zachte trilling van het briesje dat ertegenaan duw-

de en zag de tragere, vriendelijk wiegende beweging verderop. Ze had haar laarzen uitgedaan en haar blote voet zag er warm en bruin uit tegen het fonkelende, door zon beschenen goud.

‘Gaan we het nog beleven vandaag, Siano?’ klonk een stem achter haar. Ze keek om en zag Lenna naar haar grijnzen, zenuwachtig van de ene op de andere voet wippend. Zij was ook een van de pupillen van Vader Talg, maar ze had nog geen enkele hemelketting belopen, noch iemand van het leven beroofd. Siano had medelijden met haar.

‘Alsjeblieft.’ Siano stapte nu echt op de ketting, en met de gapende afgrond onder haar voeten maakte ze een uitnodigende buiging. ‘Als je eindelijk je moed bijeen hebt geraapt, mag je met alle liefde vooroplopen.’

Ze zag Lenna’s gezicht krampachtig vertrekken.

‘Ga nou maar.’

Siano glimlachte en richtte zich weer op de ketting voor haar. Aan weerszijden strekten de andere hemelkettingen zich uit naar de verte: zwart ijzer voor de Loop van Stilte, bladderend lood voor de Loop van Geheimhouding. Ze haalde diep adem, concentreerde zich op het gewicht van haar eigen lichaam en zijn plek in het universum. Ze focuste zich op het gevoel van de schakel onder haar voet, warm en ruw en stevig. En toen begon ze te lopen.

Ik ben de beste. Lenna weet het en Vader Talg weet het ook. Ze hield haar handen uitgestrekt opzij, voelde hoe de wind haar kleine zetjes gaf nu ze buiten de beschutting van de rotswand was. *Ik zal een wapen zijn om het lot van de wereld te veranderen.*

Beneden haar werd geschreeuwd, al wist ze niet of het van haar toeschouwers kwam, of van mensen die hun normale luidruchtige leven leidden. Haar blik richtte zich op het hoge, uit vele verdiepingen bestaande gebouw aan het andere eind van de ketting, precies onder de schakels: het Huis van Geduld met zijn grote, rode stenen, uitbundig beschilderd met draken, vogels en vrouwen. Sommige mensen vonden dat plaats en als het Huis van Geduld buiten het zicht moesten worden gehouden, dat ze vermomd moesten worden als doodnormale ondernemingen, maar Apua stond bekend om deze tak van dienst. Wat had verbergen voor zin? Heel even vergat ze volledig de gouden schakels, net als de dodelijke val

vlak onder haar voeten. Daarbinnen moest Vader Talg op dit moment bezig zijn om zijn leerlingen alles over Geduld te leren, en niemand onder hen zou daar zo bedreven in zijn als Siano.

De wind nam toe en blies haar haar voor haar ogen. De meeste mensen zouden het in een staartje gebonden hebben voor ze een hemelketting betraden, maar Siano had er amper bij stilgestaan.

Toen ze driekwart van de weg had afgelegd en genoot van het smalle schijfje zon dat haar rug verwarmde, begonnen de klokken te luiden, onophoudelijk. Siano stond even stil, de wind trok speels aan haar jasje. Toen de kinderen van het Huis van Geduld klein waren, kregen ze allemaal een eigen lied. Er waren subtiele verschillen tussen en ze leerden het uit hun hoofd. Het was hun tweede naam, een signatuur. Siano luisterde en glimlachte. Ze riepen haar naam.

Ze spreidde haar armen en rende het laatste stuk van de ketting over.

‘Siano, mijn kind, kom met me mee.’

De monniken in hun scharlakenrode gewaden hadden haar naar de bovenste verdieping van het Huis van Geduld gejaagd en al haar snelle, gefluisterde vragen genegeerd, maar nu was Vader Talg zelf hier om haar te begroeten. Hij was een lange, broodmagere man met een dun, grijs baardje, zijn haar strak naar achteren getrokken in een lange vlecht. Zijn handen waren smal en sierlijk, vrouwenhanden, op de dikke gele nagels na. Met een van die handen pakte hij Siano’s schouder vast en ze herinnerde zich direct hoeveel kracht erin verborgen lag.

‘Wat is er, Vader?’

‘Hou beleefd je mond en spreek alleen als je wat gevraagd wordt.’ Vader Talg leidde haar door de weelderige Ontvangstkamer, waar cliënten gekoelde wijn en verfijnde honingcakejes werden aangeboden – maar de versnaperingen bleven meestal onaangeroerd, aangezien de cliënten vanzelfsprekend uitzonderlijk paranoïde waren – voordat ze naarstig gerustgesteld van hun geld werden afgeholpen. In het aangrenzende voorvertrek was Siano nog nooit geweest, maar daar leidde Vader Talg haar nu naar binnen. Voor ze binnengingen, kneep hij Siano nogmaals in haar schouder, kenne-

lijk als antwoord op de vragende blik van het meisje. ‘Een belangrijke cliënt, Siano. Het is een hele eer.’

De kamer was duister en bedompt. Aan de wanden hingen kleine rode lampen en overal stonden rijk gedecoreerde kamerschermen. Siano’s getrainde oog zag onmiddellijk honderd plaatsen om zich te verbergen en honderd plaatsen waar ze gevaar kon verwachten. Er lagen dikke tapijten op de vloer en er stonden kleipotjes met wierook die geurde naar schorpioenolie en lelies, en in het middelpunt van de kamer stond een lage tafel. In het midden daarvan stond een grote, zwartgelakte doos.

De kamer was vol, klein, donker – perfect voor een klus – maar ze waren alleen. Siano had het gevoel dat zich zelfs achter de kamerschermen niemand bevond. Zou de cliënt misschien zo bij haar gebracht worden?

‘Kniel hier maar neer, Siano.’ Vader Talg wees een plek voor het tafeltje aan. Ze knielde neer in afwachtende houding, met haar handpalmen open op haar dijen, om te tonen dat ze ongewapend was: een gebaar van respect. ‘Mooi. Ik heb je veel geleerd, Siano. Misschien alles wat leerlingen in het Huis van Geduld kunnen leren voor ze hun vak hierbuiten kunnen uitoefenen. Ik vraag je nu om je vooral de lessen van geheimhouding en stilte te herinneren.’ Siano keek op en probeerde de uitdrukking op het gezicht van haar leraar te lezen. Haar maag verkrampte. ‘Hoor je me, Siano?’

‘Ja, Vader.’

Vader Talg knikte, liep naar voren en klopte driemaal op de gelakte doos. Er vond een merkwaardige verandering van atmosfeer in de kamer plaats: de muffheid maakte plaats voor kou. De duisternis was niet langer een nuttige factor, maar voelde dreigend aan. Siano huiverde.

‘Ik ben er.’

De stem kwam uit de doos.

Siano slaakte een verrast kreetje, maar de waarschuwend blik van Vader Talg legde haar snel het zwijgen op. Haar leraar reikte naar voren en opende de doos, waarin een bloederig hoofd op een dik kussen zichtbaar was. Het hoofd was ofwel niet bijzonder vers, of had een lange, zware reis achter de rug, want een groot deel van de huid ontbrak en de oogballen waren uitgestoken. In de flarden

van de resterende huid waren vreemde hoekige figuren gekerfd.

‘Mooi, mooi. Dit is haar, nietwaar? Pittig dingetje, lijkt me.’ De stem was oud en beschaafd. Hij klonk ontspannen en had iets zelfvoldans. ‘De beste die je hebt, zei je toch?’

Siano slikte. De aanblik van het afgehakte hoofd deed haar niets – ze zou het niet lang hebben volgehouden in het Huis van Geduld als dat soort zaken haar nerveus maakte – maar die stem was andere koek.

‘Siano is getraind in alle vormen van Geduld, heer, en blonk overal in uit.’ Vader Talg klonk zeer zeker van zichzelf, dat moet gezegd. ‘We denken dat ze een natuurlijke aanleg voor het vak heeft.’

‘Goed zo. Een kind naar mijn hart.’ Het afgehakte hoofd bewoog niet, maar de stem kwam echt uit de doos. ‘Je hebt de namen?’

‘Ja, heer. We hebben de lijst en informatie over alle gezinnen die genoemd zijn. Het zal geen problemen opleveren.’

‘Uitstekend. Bloed en namen, uiteindelijk komt het daar altijd op neer. Nietwaar, Siano? Kijk me aan, meisje.’

Siano hief eerbiedig haar hoofd en staarde naar de bloederige gaten waar de ogen hadden moeten zitten.

‘De magie is weer terug op aarde, wist je dat?’

Siano knikte en na een scherpe blik van Vader Talg schraapte ze haar keel. ‘Ja, heer. Er was een draak in Creos en boven Ynnsmond zijn griffioenen gezien.’

‘Ja ja, *griffioenen*.’ De stem klonk zowel geamuseerd als wrang. ‘Yde zit weer vol met magie. Plaatsen en wezens die lang sluimerden zullen weer herrijzen. En dan is de tijd aangebroken dat een vriend van me weer terugkeert, om oude schulden te vereffenen. En jij gaat me daarbij helpen, jonge Siano. Je zult mijn werktuig zijn.’

‘Ja,’ mompelde Siano.

‘Ik heb je meester een lijst met namen gegeven,’ vervolgde de stem. ‘Vele jaren geleden heb ik de kiem van een bezwering in het bloed van drie mannen gezaaid.’

Siano fronste haar voorhoofd licht toen ze van de bezwering hoorde, maar ze bleef zwijgen. De stem uit het afgeslagen hoofd ging verder.

‘Deze mannen waren mijn dienaren, en ze stemden erin toe de kiem in hun bloed te dragen in ruil voor enige... privileges. Het blijft fascinerend, jonge vriendin, waarmee een mens allemaal akkoord gaat als hij het niet is die daar de prijs voor moet betalen.’ Siano hield zich doodstil. Ze had geen idee waarover de stem het had, maar ze nam aan dat Vader Talg het wel wist, of dat het haar later wel duidelijk zou worden. ‘Hun afstammelingen hebben de kiem echter steeds in hun bloed gedragen, een piepkleine versteekeling door de eeuwen heen, en nu is de tijd aangebroken dat dit bloed vergoten moet worden en de bezwering haar werk kan doen. Er staan drie families op de lijst, Siano, en je zult alle leden ervan doden, en hun bloed verzamelen in flaconnetjes. Begrijp je dat? Je moet snel en dodelijk en stil zijn, een duistere havik die toeslaat.’

‘Ja, heer.’ Siano besefte opeens dat ze het hoofd rook, zelfs boven de koppige geuren van de schorpioenolie en de warme lucht van gepolitoerd hout. Het hoofd rook als de achteringang van een slagrij aan het eind van een warme dag, wanneer de vloeren worden schoongespoeld en het roze water over de drempel gulpt.

‘Het Huis van Geduld is volledig in staat dat correct uit te voeren.’ Vader Talg kwam naar Siano toe en legde kort zijn vingers onder haar nek als gebaar van vertrouwen. ‘Ik ben ervan overtuigd dat Siano bij ons is gekomen voor dit doel. Om uw wapen te zijn, heer.’

De stem grinnikte.

‘Dat is prachtig. Ik hou zeer van mijn wapens. Siano, er komen vrouwen en kinderen voor op deze lijsten. De bloedlijnen moeten gestopt worden. Heb je daar een probleem mee?’

Siano voelde het gevaar van de vraag en werd plotseling bevangen door een morbide nieuwsgierigheid. Wat zou er gebeuren als ze bezwaar maakte? Wat zou haar lot zijn als ze weigerde? Het was alsof je in een glazen bak met een giftige slang keek, en erover dacht je hand erin te steken.

Het maakte niet uit. Siano was voor deze taak geboren.

‘Geen enkel probleem, heer.’

‘Mooi.’ De stank van ijzer van het hoofd nam toe en Siano zag hoe de met korstjes bedekte wonden weer begonnen te bloeden. ‘Dan zul je moorden in mijn naam.’

2

WYDRIN LEUNDE TEGEN DE RELING EN KEEK NAAR DE DONKERE, COMPACTE vormen waaraan ze langzaam voorbijvoeren, terwijl de rivier zacht en onophoudelijk tegen de romp klotste. Het was laat in de avond in dit onbekende, koude land en het laatste licht van de dag kleurde de lege graslanden grijs en melkachtig violet, maar bescheen nauwelijks de wachters op de oevers. Elk van hun lampen wierp slechts een flauw schijnsel over hun buurman en ze zag steeds een ruw stenen gezicht, vertrokken van woede of pijn, voor het weer in het duister verdween.

‘Wat denk je dat het zijn?’ vroeg ze Sebastiaan.

De grote ridder had zijn blik op het noorden gericht, waar de schaduwen van de verre bergen boven de horizon zweefden. Hij keek haar aan en schudde zijn hoofd een beetje alsof hij zijn gedachten verjoeg. ‘Geen idee. Beelden van plaatselijke goden? Het is moeilijk ze te onderscheiden.’

‘O jippie, goden,’ zei Wydrin. ‘Of we daar onze buik inmiddels niet van vol hebben.’

Ze voeren op de rivier die bekendstond als de Kometenstaart, op weg naar Skaldergat, een stad in een land zo ver weg dat Wydrin er nooit van had gehoord voor de brief haar bereikte – het meest recente verzoek om hun diensten, met uiteraard de belofte van een royale beloning. Hun werk bracht hen de laatste tijd op de vreemdste plekken.

Ze keek even naar de boeg van de boot. De bemanning van de *Zingende Zara* bewoog zich doelgericht, als zwarte gestalten in de schemering. Slechts één persoon stond stil, zijn smalle schouders

en zijn dikke bos wit haar werden bedekt door een donkere mantel met een kap. Ze kende die trekken en die houding en dat alleen al ergerde haar mateloos.

Sebastiaan zag haar kijken en ze vloekte in zichzelf.

‘Geef hem de tijd,’ zei hij. ‘Frith is koppig. Maar hij is niet achterlijk.’

‘Dat zit me nou net zo dwars.’ Wydrin huiverde en trok haar eigen met bont gevoerde kap over haar hoofd. De wind in hun zeilen was ijskoud. ‘Hé, daar is die knul weer. Volgens mij vindt hij je leuk.’

Sebastiaan keek op en een jonge matroos ving even hun blik op voor hij snel langs hen glipte. De jongste zoon van de kapitein had om hen heen gehangen sinds ze aan boord waren gegaan. Wydrin gokte erop dat hij van hen had gehoord, dat hun roem hun vooruit was gesneld tot aan deze kleine groep rivierbewoners, totdat Sebastiaan een week geleden tijdens hun reis stroomopwaarts in een plensbui terecht was gekomen – de buien hier hielden net zo plotseling op als ze kwamen en werden meestal gevolgd door een ijzige, voortstuwende wind. Sebastiaan had zijn doorweekte hemd benedendeks uitgetrokken en de jonge matroos had een heel dienblad vol vuile vaat uit zijn handen laten vallen.

‘Denk je?’

‘Meen je dat nou? Als je nu de rivier in sprong, zou hij je hals-overkop achternagaan.’

Sebastiaan keek weg. ‘Het is maar een jochie.’

Wydrin snoof.

‘Nou? Hij is minstens zo oud als ik. Vind je hem geen schatje? Ik vind het een dotje. Beetje een slome duikelaar, misschien, alsof hij het liefst aan je voeten zou zitten en je pantoffels zou halen, maar...’

‘Jij hebt liever foute hufters, natuurlijk.’

Wydrin reageerde er niet op. ‘Hoelang is het nou geleden, Seb? Laat je die ellendelingen uit Ynnsmond nou echt alles voor je verpesten?’

Sebastiaan schudde zijn hoofd en keek haar bijna kwaad aan. ‘Dat is het niet. Alles wat er gebeurd is, met de demon en zo, en met de nestzusters...’ Zijn stem stierf weg. De wind stak weer fel

op, de kou van de bergen die ze traag naderden met zich meevoerend. De volgende ochtend zouden ze die pas goed kunnen zien, als een grijze breuklijn aan de horizon.

‘Wat is er dan?’ Wydrin keek wat bezorgd naar haar vriend. Er zaten diepe groeven aan de zijkant van zijn ogen, lijnen die er een jaar geleden nog niet gezeten hadden. ‘Wil je erover praten?’

Sebastiaan glimlachte. ‘Ik heb alleen wat tijd nodig, en wat afleiding. Maar daar heb ik jou voor.’

‘Oké. Dit zou trouwens wel eens een vet spannend klusje kunnen worden.’

Opgevouwen in zijn kleine hut sliep Sebastiaan diep, al rustte hij er nauwelijks van uit. Hij droomde weer van de demon, van Ips kleine bleke gezicht, zuiver en onschuldig als de maan, en van haar voeten, tot de enkels rood van bloed. De vermomming van de demon was zo perfect geweest dat hij nooit had kunnen vermoeden wie er onderhuids in het meisje meereisde, tenminste niet tot de ridders van Ynnsmond stervende waren, en dat een overeenkomst met het wezen dat zichzelf Bezcavar noemde zijn laatste strohalm was. In de droom zag hij zijn zwaard weer de grauwe kleur van as krijgen, en voelde hij hoe de magische wapenrusting hem omspande als een tweede huid. En toen, zoals het in dromen gaat, veranderde Ips gezicht in dat van een ander meisje, dat met de bloedrode kap bestikt met parels. Ze had gegild en was naar de rand van het meer gerend en de nestzusters hadden zich tegen hem gekeerd met bloed aan hun klauwen en hij wist dat het allemaal zijn eigen schuld was.

De nestzusters. De dochters van de drakengodin Y’Ruen en op een bepaalde manier ook van hem, door een band via zijn bloed die hij nog steeds niet precies begreep, een koorts ontstaan uit dood. In zijn dromen zag hij hen weer op het slagveld van Bedewacht, met hun prachtige groene gezichtjes, en hun zilveren haren besmeurd met bloed. Temporeel die tot haar knieën tussen de lijken van zijn broeders stond en zich naar hem uitstreckte en hem ‘Vader’ noemde.

En toen, te midden van zijn koortsachtige dromen, klonk een andere stem, en die voelde aan als een koele hand op zijn voor-

hoofd. Hij keerde zich ernaartoe, verlangend om die koelte te voelen, om te kunnen huiveren.

... en opnieuw stond hij voor Isu, als jongen. Daar was de grote duistere kloof uit zijn dromen, en de berg was diep aanwezig in zijn hart, een onophoudelijke druk, bezwaard door schuldgevoel en de behoefte aan verlossing. Hij kon sneeuw onder zijn blote voeten voelen en in zijn handen hield hij een bokaal, tot de rand gevuld met iets roods. De berg sprak met zijn stem zo traag als de ijstijd.

‘Waar moet ik heen?’ vroeg hij, niet verrast dat zijn stem als een jongensstem klonk. ‘Ik begrijp niet wat u wilt.’

De berg gaf hem verder niets, op het beeld van een klein groen plantje na, dat wonderlijk genoeg niet was geraakt door het drakenvuur, en een man met ijs in zijn aderen...

En toen verdween de stem en Sebastiaan werd wakker in het donker, zijn armen overdekt met kippenvel.

Bij daglicht waren de standbeelden duidelijk te zien, maar ze werden er niet minder afschrikwekkend op. Ze waren uit een soort donker graniet gehouwen en stelden een lange reeks gruwelijke monsters voor: vrouwen met slangen als haar en gaten waar hun ogen moesten zitten, kolossale gestalten met verwrongen, mismaakte gezichten, mannen met meerdere armen, met afgehakte hoofden in hun klauwen. Aan de voet van elk beeld lag een hoopje voedsel, of munten, of repen felgekleurde zijde, allemaal bedekt met een dun laagje rijp.

‘Offergaven,’ zei Sebastiaan. Ze stonden weer op het dek in het koude licht van de dageraad. Wydrin at een homp gezouten varkensvlees met een gelig stuk brood. ‘Maar voor wie of wat?’

‘Al sla je me dood,’ zei Wydrin met volle mond. ‘Maar dat gestaar naar de rivier zint me niks.’

Frith kwam het dek op, met zijn messcherpe bruine gelaat verborgen in de bontrand van zijn kap. Even later dook er een grote zwarte vogel uit de mistige ochtendlucht op die op zijn schouder landde. Frith zag hen en kwam dralend naar ze toe.

‘De kapitein zegt dat we tegen de avond Skaldergat in zicht krijgen. Dan moeten we te voet verder.’

‘Het is wel een lange tocht,’ zei Sebastiaan op neutrale toon.

Wydrin peuterde stukjes korst van haar brood die ze in het water gooide.

‘Te lang,’ zei Frith. ‘Ik hoop alleen dat de reis naar het midden van Yde zijn geld waard is.’

‘Je kasteeltje staat er heus nog wel als je terugkomt hoor,’ zei Wydrin. Ze stak de vogel op Friths schouder een korstje toe. Hij hield zijn kop scheef voor hij het gretig met zijn scherpe snavel uit haar vingers nam.

‘In tegenstelling tot andere mensen heb ik zo mijn verantwoordelijkheden.’ De jonge heer keek weg met een ijzige blik in zijn grijze ogen. ‘Het is nu niet ver meer.’

Vroeg in de middag meerde de boot aan om een nieuwe passagier op te pikken. Een gedrongen, rond vrouwtje dat Jeene heette, hees zichzelf op en klauterde over de reling, met een volle rugzak die kletterde en rinkelde terwijl ze bewoog. Ze droeg de kleding en bekleding van een marskramer, en had een riem om die vol zat met heupflesjes; Wydrin kwam er al snel achter dat die met diverse soorten rum gevuld waren. Ze mochten elkaar direct.

‘Zeg, wat doen die gasten hier toch allemaal?’ Wydrin gebaarde naar de beelden terwijl ze een neutje deelden dat smaakte als een asla van een kachel. De oninteressante graslanden waren langzaam in heuvels veranderd waartussen de rivier zich slingerend een weg baande, maar de lugubere wachters stonden er nog steeds.

Jeene maakte een ingewikkeld gebaar met haar vingers, Sebastiaan vermoedde dat ze er boze geesten mee afweerde.

‘Oude zaken herrijzen,’ zei ze. Haar stem kraakte, uitgelooft door het jarenlange contact met sterkedrank. ‘Jullie hebben de geruchten, de verhalen toch wel gehoord?’

‘Ik heb het een beetje gehad met geruchten,’ zei Wydrin.

‘Nou, er was een draak, die van onder de stenen van Creos naar buiten was gekropen.’ Haar borstelige grijze wenkbrauwen verdwenen onder haar dikke warrige pony. ‘En er was ook een leger van groene monstertjes.’

‘Ja, we hebben wel eens zoiets opgevangen, ja.’ Sebastiaan schraapte zijn keel.

‘Nou ja, die draak dus, die is misschien verdwenen – ik heb het

met m'n eigen ogen gezien, hij viel in een soortement gat in de lucht – maar dat is niet het enige. Ik heb horen zeggen dat oude verhalen weer tot leven zijn gekomen. Sluimerende plaatsen waar in geen honderden jaren iets bewogen heeft. De Zingende Catacomben in Creos schijnen zich op maanloze nachten weer te vullen met muziek en op de vlakten van Pathanië spookt het weer, met van die griezelige lichtjes.' Jeene hoestte even, vermoeid door haar ontboezemingen. 'Het zijn vreemde tijden.'

'Je meent het,' zei Wydrin. Sebastiaan onderdrukte een glimlach. 'Maar wat heeft dat met die beelden te maken?'

'Mensen zijn bang.' Jeene pakte haar heupflacon terug en nam een ferme slok. 'Als de oude goden terugkeren, wordt het misschien tijd om ze weer op de oude manier te aanbidden.' Ze liet haar stem dalen. 'Het is hier zo slecht nog niet. Hier doen ze het met bloemen en graan en nuttige dingen. Ze zeggen dat in de wildernissen van Glimmertand en Tsold de offerandes... verser zijn.'

'Dat zal wel loslopen, denk ik.' De heuvels waren inmiddels begroeid en ze passeerden hoge dennen en eikenbomen aan beide kanten. Daardoor leek het wat donkerder te worden en in dit koude weer nam het licht toch al behoorlijk af. Sebastiaan bedacht dat rovers zich gemakkelijk in die bomen konden verschuilen en passerende boten met weinig moeite konden overvallen. Hij ging ver zitten en voelde het gewicht van zijn slagzwaard tegen zijn rug. 'En wie zouden die gaven dan op moeten halen?'

Jeene haalde haar schouders op. 'Dit land is vol magie, sterke magie die overal door en door te voelen is. Mijn moeder zei altijd dat er geesten bij die beelden rondhingen. Dat het de plek was waar geesten thuishoorden. Sommige plekken zijn magischer dan andere, wist je dat?'

Sebastiaan knikte en dacht terug aan wat O'rin, de god van leugens en bedrog, hun had verteld over magie. Ydenier, de magie van de wil, gebruikt door magiërs en de laatste tijd door Heer Aaron Frith, en Ydine, de magie die hoorde bij de hemel en aarde van Yde. Hij had haar ook gevoeld, diep in de tunnels van de Dennenburcht en in de Citadel zelf, waar de draak op hen lag te wachten.

'Vreemde plaatsen, daar is geen gebrek aan, nee,' zei Wydrin.

'En het wordt erger en erger,' zei Jeene en keek hen strak aan

met een onheilspellende blik. Sebastiaan vermoedde dat ze die blik ook gebruikte wanneer ze je een potje wonderzalf of een bedenkelijke amulet aansmeerde. ‘Sinds die draak naar buiten kwam zijn de vreemde plaatsen nog vreemder geworden. En let op mijn woorden: het spookt in deze contreien.’

Het begon te schemeren voor de rivier hen de heuvels uit voerde en het landschap zich weer voor hen uitstreckte, en ze opnieuw de bergen zagen, opeens onmogelijk dichtbij. Aan de voet van de dichtstbijzijnde berg lag het stadje Skaldergat genesteld. De vollemaan hing erboven als een wrat, opgezwollen en geheimzinnig.

‘Daar is het,’ zei Frith. Sinds zonsondergang had hij op het dek lopen ijsberen, blijkbaar verlangend hun bestemming te zien. ‘Een lange reis, vanwege een paar woorden en de belofte van goud.’

‘Zo gaat dat bij avonturiers, jonkertje,’ zei Wydrin met een glimlachje. ‘De gouden belofte. Maar het draait natuurlijk om de avonturen onderweg.’ Haar glimlach verdween. ‘Niet dat jij je daar lang zorgen over hoeft te maken.’

Sebastiaan schraapte zijn keel en wees. ‘Het ziet eruit alsof die stad in de voet van de berg is uitgehakt. Het zal er wel koud zijn.’

Het was te donker om er veel van te zien, maar Sebastiaan kon groepjes stenen gebouwen onderscheiden en steile wegen die als littekens vanuit de nederzetting naar de top van de berg leidden.

‘Dit hele land is te koud,’ zei Wydrin. ‘Wie wil er nou wonen in een land waar het altijd winter is?’

Lichtjes waren er ook, overal lichtjes: rode, oranje, witte en groene. En de meeste ervan leken te bewegen. Lichtjes tegen de donkere ruimte erachter. Sebastiaan fronste zijn voorhoofd.

‘Ligt het aan mij,’ vroeg hij, ‘of lopen er stukken van de berg heen en weer?’

Wydrin stond naast hem en zuchtte. ‘Logisch. Je verwachtte toch niet dat je op zo’n godvergeten plek in een normale stad terecht zou komen? Ik vraag me af wat ons nu weer voor idiote toestanden te wachten staan.’

Sebastiaan schudde zijn hoofd. Wat hij zag deed hem denken aan zijn laatste reis met de nestzusters – op een andere berg, nog niet zo lang geleden. De gevaren daar waren onmiskenbaar, maar

hij was stom geweest. Hij draaide zich van het uitzicht af.

‘We kunnen ons maar beter klaarmaken. We hebben nog een hele tocht voor de boeg.’